

F. t. beslutn. vedr. den kontinentale sokkel.

hollandsk-tysk aftale herom blev indgået i 1964 og en dansk-tysk aftale den 9. juni 1965.

I 1966 fortsattes forhandlingerne mellem de tre lande, nu på tresidet basis, og da det fortsat ikke viste sig muligt at nå til enighed om en løsning, enedes de tre lande om ved en aftale af 2. februar 1967 at indbringe sagen for Den internationale Domstol i Haag.

I de kommende to år førtes en omfattende først skriftlig og derefter mundtlig procedure for domstolen, der den 20. februar 1969 afsagde dom i sagen.

Dommen underkendte den dansk-hollandske hovedpåstand om, at ligeafstandsprincippet var bindende for Tyskland, men også en fra tysk side under processen fremsat teori om en fordeling af det til rådighed værende sokkelområde. Derimod blev parterne henvist til at føre fornyede forhandlinger på grundlag af en række i dommen nærmere opregnede geografiske og geologiske principper med det hovedsigte at opnå en for alle parter rimelig og billig løsning, baseret på at hver af parterne så vidt muligt skulle have den del af sokkelområdet, der udgjorde landets naturlige forlængelse ud under havet.

På dette grundlag indledte de tre lande fornyede forhandlinger i sommeren 1969, og efter en række forhandlingsrunder på skift i de tre hovedstæder undertegnedes i København den 28. januar 1971 den aftale, hvortil folketingets samtykke herved søges indhentet. Samtidig undertegnedes ligeledes i København den hollandsk-tyske aftale, der er opbygget på samme måde. Til disse aftaler er knyttet tosidede brevvekslinger og en fælles protokol.

III. Den dansk-tyske aftale.

a. Aftalens enkelte bestemmelser.

Artikel 1.

Artikel 1 fastlægger i koordinater det nye grænseforløb fra endepunktet af den i juni 1965 aftalte delgrænse til skæringspunktet med sokkelgrænsen mod England. Grænseforløbet er illustreret på det til aftalen føjede kort (bilag 1).

Artikel 2.

Artikel 2 indeholder regler for udnyttelsen af eventuelle såkaldte grænseoverskridende naturforekomster, dvs. sammenhængende forekomster af til eksempel olie eller gas, der ligger på begge sider af en grænselinie.

I artiklen fastslås det, at hver af de kontraherende parter har ret til den del af en forekomst, der ligger

på partens territorium. Der forudses truffet en ordning om udnyttelsen i de konkrete tilfælde. En sådan ordning kan også med de kontraherende parter samtykke træffes mellem de berørte bevilningshavere.

Kommer en ordning ikke i stand inden for en rimelig frist, kan spørgsmålet henskydes til afgørelse ved voldgift.

Artikel 3.

Ifølge folkeretten, således som den bl. a. er kommet til udtryk i konventionen om det åbne hav og sokkelkonventionen begge af 1958, må en kyststat ikke hindre udlægning og vedligeholdelse af rørledninger på den kontinentale sokkel. Der anses ikke at være noget til hinder for, at kyststaten bl. a. med henblik på at imødegå faren for en forurening af havet opstiller sikkerhedsmæssige forskrifter for sådanne rørlednings anlæg og drift. Fra de tre landes side fandt man det derfor hensigtsmæssigt udtrykkeligt at nedfælde dette i aftalen.

Artikel 4.

Fra dansk og hollandsk side har det været af væsentlig betydning i videst muligt omfang at søge de hidtidige bevillingshaveres rettigheder opretholdt i de områder, der efter den nye grænse-udmåling bliver tysk sokkelområde. Under forhandlingerne opnåedes der tysk tilsagn om, at den danske bevillingshaver til sin tid på anfordring vil få en tysk koncession tildelt for et område syd for den nye dansk-tyske grænse, men i umiddelbar tilslutning til det danske område, hvor de hidtil mest lovende borer er foretaget. (Jfr. kortskitsen).

Artiklen fastslår denne ret for den danske bevillingshaver, og i bilag 2 til aftalen er koncessions-tageren og koncessionsområdet nærmere specificeret.

Artikel 5.

Artiklen indeholder detaljerede regler om voldgiftsrettens sammensætning og om proceduren, der forudsætter en bindende voldgiftsafgørelse ved simpel majoritet.

Det må formodes, at voldgiftsrettens vigtigste funktion vil kunne blive at pådømme tvister om udnyttelsen af grænseoverskridende forekomster i henhold til overenskomstens artikel 2.

Artikel 6.

Artikel 6 gør bestemmelsen i overenskomstens artikel 2 om udnyttelsen af grænseoverskridende forekomster og artikel 3 om sikkerhedsforskrifter